

Domácí pobožnost na neděli Cantate - 10.5.2020

4. Neděle po Velikonocích

1. ÚVOD

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého Amen

Heslo dne: *Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. (Ž 98,1)*

2. PÍSEŇ

3. ČTENÍ Z BOŽÍHO SLOVA KOLOSÝM 3,12-17

Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční. Necht' ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch. Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, čiňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otcí.

4. APOŠTOLSKÉ VYZNÁNÍ VÍRY

5. ZAMYŠLENÍ NAD BOŽÍM SLOVEM

Modlitba

Náš nebeský Otče, za všechna tvá dobrodiní ti zpíváme píseň chval. Naplň nás, prosíme, upřímnou vděčností, abychom žili podle tvého slova a oslavovali tvé svaté jméno nyní i na věky věků. Amen.

Zj 15,2-4

Viděl jsem jakoby jiskřící moře, planoucí ohněm, a viděl jsem ty, kteří zvítězili nad dravou šelmou, nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména. Stáli na tom jiskřícím moři, měli Boží loutny a zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu: „Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svátý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo.“

Neděle Cantate nás vybízí, abychom zpívali Hospodinu „píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci“ (Ž 98,1). O jakou píseň se jedná, co je jejím obsahem? Dnešní text nám říká, že to je píseň mučedníků pro Krista, kteří prošli ohněm zkoušky. Ne lidem však ani jejich vytrvalostí budiž v tom všem čest a sláva, nýbrž Bohu, který „činí podivuhodné věci“ a přináší řešení a klid tam, kde je již lidská síla u konce. V podstatě ona „nová píseň“ nemůže než být „písní u konce“, neboť teprve tam, kde je konec lidským možnostem a schopnostem, se může zjevit moc Božího působení.

Svědkové a mučedníci, jež zpívají Bohu, jsou lidé, kteří v době velikého soužení a zkoušky vytrvali při své víře. Moře, na jehož nábřeží stojí, je jiskřící a transparentní; vše, co je s tím spojeno, poukazuje na onu čistotu. Ano, vskutku, zkouška očišťuje a zušlechťuje. Takový je její cíl. Máme zde povzbuzení pro věřící nacházející se zrovna v samém středu pronásledování. Opravdovým vítězstvím není, když zachováme život za každou cenu, nýbrž když se postavíme proti nejhoršímu zlu – za každou cenu, možná i za cenu vlastní smrti...

Naše scéna se nachází uprostřed slov o Božím soudu a hněvu. Kdyby Zjevení nebylo knihou, nýbrž filmem, mohli bychom říci, že autor scénáře umístil uprostřed popisu hrůzy a utrpení scénu vyřatou z další části obrazu; scénu slávy, která je tady proto, aby se divák příliš rychle neznechutil a neztratil odvalu, ale aby vytrval až do konce.

Avšak ne kvůli své statečnosti, vlastní morální kvalitě či jakýmkoliv zásluhám se mohou svědkové postavit u křišťálově jiskřícího moře Božích norem. Oni zpívají píseň, o níž je řečeno, že je písní Mojžíše a Beránka. Tato píseň má připomínat a zdůrazňovat, že Bůh je věrný vůči svému lidu (ne obráceně!) a že on zasahuje tam, kde skončily veškeré lidské schopnosti a vyhlídky. Mojžíš zpíval píseň Bohu, když Hospodin vyvedl svůj lid z otroctví, ze samotného středu projevů hněvu a soudu, jimiž byly rány zadané egyptské nadvládě, a nakonec šťastně provedl lid obnaženým dnem moře. Pak máme ještě druhou píseň Mojžíše, kterou zpívá na konci putování do zaslíbené země. Tato píseň hovoří o absolutní Boží věrnosti a oslavuje Hospodina, jenž vítězně provedl svůj lid všemi těžkostmi a zkouškami, zachránil jej před nepřáteli a triumfálně jej dovedl do cíle. Píseň Beránka pak oslavuje největší dílo v dějinách vykoupení, jež je dokonáno díky dokonalé oběti Ježíše Krista přinesené na Golgotě. Tímto způsobem obě dvě písně – píseň Mojžíše vztahující se k vyvolení lidu Starého zákona z egyptského otroctví a píseň Beránka oslavující definitivní vykoupení novozákonního vyvoleného lidu z otroctví satana a všech smrtelných nepřátel duchovního života – spojují v Kristu dva břehy spásy, obě dvě smlouvy.

A pak všichni vzdávají slávu svatému jménu Hospodina, protože jeho „spravedlivé soudy vyšly najevo“. Všichni. *Všechny národy*. Otázkou je, zda i my budeme uprostřed oněch zpívajících a oslavujících Boha. Zda uprostřed onoho obrázku, který nám apoštol Jan, realizátor filmu *Zjevení*, na přání nejvyššího režiséra zde na chvíli pozastavil, je místo i pro nás, pro naši životní roli? Řekneš: „Já mezi svatými? Já mezi vyznavači a mučedníky?“ Přesně tak! Tato scéna vyříznutá z filmu je pozváním pro tebe. „Mám pro tebe roli,“ říká nám Pán, „mám pro tebe místo mezi spasenými, mými vyznavači, uprostřed zástupu prožívajícího svatou chvíli v mé přítomnosti a blízkosti. Chceš se k nim připojit?“

Dnes, když na nás přichází nějaká zkouška, se ptáme, zda vydržíme... Náš text nám říká, že Bůh je věrný. Naši životní roli splníme nikoliv díky vlastní dokonalosti, statečnosti a síle, nýbrž tehdy, když se jeho budeme držet. To je ona nová píseň, kterou nám Bůh díky své milosti a věrnosti, díky Kristově oběti dovoluje zpívat. Kéž to bude píseň každodenního, praktického vyznání naší víry! A když pak s Kristem a v jeho moci půjdeme cestou života, co nebo kdo nám uškodí? Dovolte mi, abych zakončil slovy Martina Luthera, která se vztahovala ke sněmu v Augsburgu, kde bylo před císařem Karlem V. podáno vyznání, jehož velkolepé 490. výročí letos vzpomínáme, a proto jsme také tento rok nazvali *Rokem vyznání a služby*. Když Luther komentuje slova Žalmu 119, říká: „O svět se nestarám, protože ne kvůli němu jsem započal ani kvůli němu neskončil. Avšak kvůli Kristu jsem se toho odvážil, protože on se kvůli mně něčeho odvážil na Velký pátek (Tischreden, 2425).

Pane, chci být tam, kam mne povoláváš. Chci ti zpívat a vyznávat tě svým životem. Pane Ježíši Kriste, Boží Beránku, nauč mne tvé nové písni! Amen.

Otázky k zamyšlení

1. Jaká je moje oblíbená píseň? Proč zrovna tato?
2. Proč a za jakých okolností dnes lidé zpívají?
3. Chci se zúčastnit společného zpěvu, když již pomine vše, co nás ohrožovalo a omezovalo náš život?

Modlitba

Pane Ježíši Kriste, který jsi nám připravil záchranu z otroctví hříchů a věčný život. Ved' nás svým svatým Duchem, aby náš život byl oslavou písni k tvé chvále. Vyslyš nás a zůstaň s námi na věky věků. Amen.

8. PÍSEŇ

9. ZÁVEREČNÉ POŽEHNÁNÍ

Obj 15,2-4

„I widziałem jakby morze szkliste zmieszane z ogniem, i tych, którzy odnieśli zwycięstwo nad zwierzęciem i jego posągami, i nad liczbą imienia jego; ci stali nad morzem szklistym, trzymając harfy Boże. I śpiewali pieśń Mojżesza, sługi Bożego, i pieśń Baranka, mówiąc: Wielkie i dziwne są dzieła twoje, Panie, Boże Wszechmogący; sprawiedliwe są drogi twoje, Królu narodów; któż by się nie bał ciebie, Panie, i nie uwielbił imienia twego? Bo Ty jedynie jesteś święty, toteż wszystkie narody przyjdą i oddadzą ci pokłon, ponieważ objawiły się sprawiedliwe rządy twoje.”

Niedziela Cantate wzywa nas, byśmy „śpiewali Panu pieśń nową, bo cuda uczynił” (Ps 98,1). Co to za pieśń, co jest jej treścią? Dzisiejszy tekst nam mówi, że to pieśń męczenników dla Chrystusa, którzy przeszli przez ogień doświadczenia. Nie ludziom i ich wytrwałości jednak w tym wszystkim cześć i chwała, lecz Bogu, który „czyni wielkie cuda” i daje ukojenie tam, gdzie kończy się ludzka siła. Właściwie ta nowa pieśń nie może nie być „pieśnią u kresu”, dopiero tam bowiem, gdzie jest kres ludzkich możliwości, może objawić się moc Bożego działania.

Wyznawcy, męczennicy, świadkowie którzy śpiewają pieśń Bogu, to ludzie, którzy w wielkim ucisku i doświadczeniu zachowali swoją wiarę. Morze nad którym stoją jest szklście transparentne, wszystko co towarzyszy temu opisowi wskazuje na krystaliczną czystość. Przejście przez próbę oczyszcza i uszlachetnia. Taki jest jej cel. To zachęta dla wierzących znajdujących się właśnie w samym centrum prześladowań. Prawdziwym zwycięstwem nie jest zachowanie życia za wszelką cenę, lecz przeciwstawienie się najgorszemu złu i – o ile to konieczne – wytrwanie w wierności aż do śmierci.

Opis wyznawców znajduje się pośrodku słów o sędzie i gniewie Bożym. Gdyby Objawienie Jana nie było księgą lecz filmem, moglibyśmy powiedzieć, że realizator wstawił oto w sam środek opisu koszmarów, jakie przyjdą na świat, kadr żywcem wyjęty z dalszego ciągu filmu; wstawił scenę chwały, która nastąpi, po to, by ci którzy oglądają nie zniechęcili się zbyt wcześnie i nie zrezygnowali, ale wytrwali do końca.

Jednak nie dzięki swemu bohaterstwu, nie dzięki swojej czystości moralnej ani jakimkolwiek zasługom mogą wyznawcy stanąć nad czystym jak kryształ morzem Bożych norm. Oni śpiewają pieśń, która określona jest mianem pieśni Mojżesza i Baranka. Ma ona przypominać wierność Boga wobec swego ludu (nie odwrotnie!) i ingerencję mocy Bożej tam, gdzie wszelkie ludzkie możliwości już się wyczerpały. To pieśń śpiewana Bogu na chwałę, gdy Pan wyprowadził swój lud z niewoli, ze środka przejawów gniewu i sądu, jakimi były plagi dotykające ziemię egipską, a na koniec przeprowadził lud suchą nogą przez morze. Bóg działa tam, gdzie ludzkie możliwości i nadzieje osiągają kres. Bibliści wskazują jeszcze na drugą pieśń Mojżesza, którą śpiewał on pod koniec wędrówki do Ziemi Obiecanej. Pieśń ta jest wyrazem absolutnej wierności Boga względem ludu, który Pan zwycięsko przeprowadził przez wszystkie trudności i pokuszenia, ochronił przed wszystkimi wrogami i nieprzyjaciółmi, i triumfalnie doprowadził tam, gdzie przyobiecał. Z kolei pieśń Baranka jest hymnem sławiącym największe w dziejach dzieło odkupienia dokonane przez doskonałą ofiarę Baranka Bożego złożoną na Golgocie. W ten sposób obie pieśni: pieśń Mojżesza, przypominająca Boże odkupienie starotestamentowego ludu wybranego z niewoli w Egipcie, oraz pieśń Baranka sławiąca ostateczne Boże odkupienie nowotestamentowego ludu wybranego z niewoli szatana i wszystkich śmiertelnych wrogów duchowego życia, stanowią klamrę spajającą dwa krańce dziejów zbawienia, dwa Przymierza połączone osobą Jezusa Chrystusa.

Wszyscy wywyższają wspaniałe dzieła i sprawiedliwe drogi Pana Boga Wszechmogącego, gdyż objawiły się Jego sprawiedliwe rządy i wszyscy uznają, że On jedynie jest święty. Wszyscy. „Wszystkie narody”. Pytanie, czy i my znajdziemy się pośród tych śpiewających pieśń na chwałę Boga? Czy pośrodku tego kadru, który realizator filmu Objawienia apostoła Jan na życzenie najwyższego Reżysera nam tu dziś na chwilę zatrzymał, znajduje się i nasze miejsce, nasza życiowa rola? Powiesz: „Ja wśród świętych? Ja wśród tych męczenników i wyznawców?” Właśnie tak! Ten kadr wycięty z filmu jest zaproszeniem dla ciebie. „Mam rolę dla ciebie – mówi Pan. – Mam dla ciebie miejsce w gronie zbawionych. W gronie moich wyznawców. Pośrodku tłumu przeżywającego świętą chwilę w mojej bliskości. Czy chcesz do niego dołączyć?”

Kiedy dziś przychodzi na nas coś z próby, pytamy czy wytrzymamy... Nasz tekst nam mówi, że Bóg jest wierny. Naszą życiową rolę wypełnimy nie dzięki własnej doskonałości i sile, ale wówczas, kiedy Jego będziemy się trzymać. Oto nowa pieśń, którą dzięki ofierze Chrystusa, dzięki swojej łasce i wierności Bóg pozwala śpiewać. Niech to będzie pieśń wyznania naszej wiary. Wiary na co dzień. A potem – skoro z Chrystusem i w Jego mocy pójdziemy przez życie, to właściwie cóż albo któż nam może zaszkodzić? Zakończę słowami, które wypowiedział Marcin Luter po sejmie w Augsburgu, gdzie przed cesarzem Karolem V złożone zostało wyznanie wiary, zwane odtąd Augsburskim. W czerwcu minie szumna 490. rocznica tego wydarzenia, a my właśnie dlatego nazywamy rok bieżący Rokiem Wyznania i Służby. Wyznaniu Augsburskiemu przyświeca cytat ze 119 Psalmu: „Przed królami mówić będę o świadectwach twoich i nie

będę się wstydził” (w. 46). A sam Luter tak te słowa skomentował: „O /to, co mówi/ świat się nie troszcę. Nie z powodu świata zacząłem ani z jego powodu z tym nie skończę. Ale ze względu na Chrystusa odważyłem się tego, ponieważ i On ze względu na mnie odważył się czegoś w Wielki Piątek” (Tischreden, 2425).

Panie, chcę tam być, gdzie Ty mnie powołujesz, blisko Ciebie. Chcę śpiewać i wyznawać Ciebie moim życiem. Panie Jezu Chryste, Baranku Boży, naucz mnie tej Twojej nowej pieśni! Amen.

Pytania do zastanowienia

1. Jaka jest moja ulubiona pieśń? Dlaczego właśnie ona?
2. W jakich okolicznościach dziś ludzie śpiewają? W jakim celu?
3. Czy chcę mieć swój udział we wspólnym śpiewaniu, kiedy minie już wszystko, co nam zagrażało?